Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

6
2007

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

CASA

Întâlnire cu Aladin

sumar

6
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54.
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http:/www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA LUX
Director fondator: Mariana Brăescu

Cărticica Draga mea de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!

Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Basmobilul

Partea a VIII-a

Aladin

Rezumat

Radu şi Mihai, buni prieteni şi colegi de clasă, călătoresc în lumea fantastică a basmelor, poveştilor, legendelor sau povestirilor S.F., cu ajutorul unui aparat numit BASMOBIL şi devin ei înşişi eroii unor aventuri petrecute în acele lumi.

Într-adevăr, broscoiul se desmeticeşte şi, aruncând o privire în spate, o vede pe Degeţica urcată pe BASMOBIL împreună cu cei doi băieţi. Furios, se întoarce din drum, repezindu-se la cei trei.

- De data asta nu mai scăpăm! strigă Mihai. Vine broscoiul!

-Nu-i broscoi, e broască, încercă timid Degeţica să explice.

Mihai o privi dojenitor.

- Broască, broscoi, tot aia e şi, adresându-i-se lui Radu: Fă, dom'le, ceva cu BASMOBILUL ăsta!

- Gata, am găsit, strigă triumfător Radu. Stăteam cu piciorul pe butonul "START"!

Mihai nu mai apucă să-i zică ceva că într-o clipă au şi dispărut din calea broscoiului - sau a broaştei, după cum spunea Degeţica.

Se aflau în mijlocul unei poieni însorite, unde nu prea departe zăriseră o rândunică ce zăcea în iarbă. Părea foarte bolnavă.

- Unde suntem acum? se interesă Mihai.

- În povestea Degeţica, îi explică Radu. Eu aş fi vrut să ajungem la sfârşitul poveştii, dar iată că am nimerit în episodul cu "salvarea rândunicii".

- Vă rog să nu glumiți cu așa ceva, se supără Degețica. Întâi și-ntâi să lămurim ceva. Broscoiul ăla, cum îl numiți voi, este broască și e mama broscoiului cu care voia să mă mărite. Al doilea: am sărit o parte a poveștii, continuă ea, dar bine că am ajuns acolo unde îngrijesc rândunica bolnavă. Așa că mă duc să-i dau un suc și, sărind de pe BASMOBIL, Degețica se îndreptă spre rândunică. Aceasta cum o zări că se apropie începu să se vaite:

- Au, au... Ce sete mi s-a făcut. Bine că ai venit, Degețico, să mă ajuți, că și eu te voi duce în Împărăția Elfilor unde te vei mărita...

- De unde are suc? se miră Radu.

Mihai îl privi zâmbind.

- Încă n-ai învățat că în povești se poate orice?

- Bine, bine, dar putea să mă întrebe și pe mine dacă vreau un suc, se supără Radu. Uite rândunica aia cum se tolănește... Eu nici nu cred că e bolnavă. Profită de bunătatea Degeticăi, și ridicând vocea, o strigă pe fetiță: hai mai repede, că plecăm fără tine!

- Te voi duce eu, încercă rândunica să o oprească.

- Mă duc cu băieții, hotărăște Degețica. Ajung mai repede. Cred că de-acum te descurci și singură. La revedere! și se întoarce la BASMOBIL.

- Mergem direct în Împărăția Elfilor! strigă Radu și porni BASMOBILUL.

De-acum se obișnuiseră cu salturile pe care le făcea BASMOBILUL. Numai Degețica era puțin speriată, dar i-a trecut repede când a văzut cât de ușor fusese transportată în Împărăția Elfilor. Dacă vorbim de elfi, trebuie să vă spunem că sunt tot niște spiriduși, ai apelor, ai vântului și ai focului. Se pare că elfii noștri sunt ai vântului, dacă judecăm după cât de firavi sunt. Și acestea fiind zise, să continuăm povestea.

Nici nu coborâseră bine din BASMOBIL că se și prezentă un elf îmbrăcat într-un costum stacojiu și purtând pe cap o pălărie înaltă.

- Voi cine sunteți? întrebă acesta.

- Noi suntem... Degețica, se fâstâci Radu.

Elful, se scărpină nedumerit în cap.

- Nu prea înțeleg, dar oricum o așteptam pe Prințesa Degețica. Doar că trebuia adusă de o rândunică, așa că nu văd cum?...

- Uitați ce e, luă Mihai inițiativa. Domnișoara e Degețica! Rândunica n-a putut veni pentru că are o nuntă în familie și am adus-o noi pe... Prințesă...

- Păi tot despre nuntă e vorba, se lumină elful. Eu sunt majordomul și, zicând aceasta, privi în pământ cu modestie.

- Bun! Unde e Prințul că ne grăbim? îl zori Mihai.

- Se pregătește de nuntă.

- Foarte bine, sări Radu. Unde e nunta? Bănuiesc o masă îmbelșugată.

- Radu, îl dojenește Mihai, încetează cu chestiile astea!

- Bineînțeles, bineînțeles, îi asigură majordomul. Mergeți într-acolo și veți da de castel. Acolo în sala mare sunt întinse mesele. Cât despre Prințesa Degețica, mă va însoți, căci trebuie să se schimbe în veșminte. Știți..., rochia de mireasă și toate alea...

- Ne vedem la nuntă, îi invită Degețica în timp ce o luă pe urmele majordomului.

- Nici nu-și pune problema cum arată Prințul, comentă Radu. Sau poate că știe povestea și nu-și mai bate capul cu prezentările și alte amănunte...

Mihai îl privește amuzat.

- Și noi ce facem acum?

- Mergem la masă, se bucură Radu.

- Dar cu ăsta ce facem? arătă Mihai spre BASMOBIL.

- Îl lăsăm aici. Ce să facem cu hardughia asta. Nici nu-l putem urni din loc. Măcar de-ar trece odată efectul băuturii ăleia de ne-a micșorat. Dar asta nu înseamnă că nu putem merge la banchet, hotărăște Radu.

Nu trecură decât câteva clipe, căci se părea că totul se face foarte repede aici, în Împărăția Elfilor, că și apăru alaiul de nuntă în fruntea căruia pășeau Prințul și Degețica.

Atunci, tocmai atunci, băutura de care vorbeau băieţii îşi încetă efectul şi aceştia reveniră brusc la mărimea lor adevărată.

A fost un şoc. Tot alaiul s-a speriat de moarte şi care mai de care a luat-o la fugă. Se auzeau exclamaţii şi strigăte ca: Uriaşii... Fugiţi!... Căpcăunii...

- Cred că-i cazul să ne luăm tălpăşiţa, murmură Mihai.

- Aşa, fără nici o explicaţie? Şi apoi banchetul. Deja mi-e o foame cumplită. Tot timpul îmi faci asta, începu Radu să se plângă.

- Hai, lasă..., găsim altă poveste. Caută şi tu ceva interesant, că m-am săturat de nunţi şi banchete la care nu mâncăm nimic! Poate găseşte ceva exotic, aşa c-antr-O Mie şi una de nopţi şi-om găsi acolo de mâncare, îl sfătuieşte Mihai.

- Ceva cu duhuri..., ce zici? făcu Radu.

- Bine, cu duhuri! Hai, dă-i drumul!

- Aladin! strigă Radu în timp ce meşterea la BAS-MOBIL.

Într-o clipă se treziră în peştera în care Vrăjitorul cel Rău îl închisese pe Aladin ca să-i găsească lampa fermecată.

- Eu am chemat doar Duhul Inelului, se sperie Aladin la apariţia neaşteptată a celor doi. Voi ce duhuri sunteţi?

- Stai liniştit, nu suntem duhuri. Am venit şi noi aşa, ca să vedem ce se mai întâmplă pe-aici, îi explică Mihai.

- Păi, ce să se-ntâmple? începu să se vaite Aladin. M-a pus să caut o lampă prin toate bogăţiile astea şi m-a uitat aici. Priviţi şi voi câte lămpi sunt. De unde să ştiu eu care-i aia de-o vrea Vrăjitorul?

- Păi, n-ai un inel fermecat, îi aduce aminte Radu, de ce nu te foloseşti de el?

- A, că bine zici, străinule, şi Aladin începu să rotească inelul pe deget. Ia uitaţi-vă... nimic..., nici un duh..., ce mă fac?

- Poate trebuie uns, îşi dă Radu cu părerea.

- Ce-i bicicletă?! îl ia Mihai peste picior şi, adresându-i-se lui Aladin: Ia dă-l încoa' să-l încerc eu....

Mihai studie inelul pe toate părţile, îl roti, îl lustrui, îl suci, până-l scăpă pe jos. Se auzi un "Au!..." şi din pământ răsări Duhul Inelului. Arăta cam pricăjit, dar nu poţi şti niciodată cum arată un Duh.

- Ce doreşti stăpâne? i se adresă el lui Mihai.

- Haide, haide, zise Radu. Ai ajuns şi stăpân.

- Nu te băga, îl repede Mihai şi către Duh: Îţi poruncesc să ne scoţi din peştera asta!

- Stăpâne, nu pot..., se smiorcăi Duhul. De când stau închis în inelul ăsta, puterile mi-au slăbit şi nu mai pot face decât lucruri mărunte.

Aladin se înfurie.

- Uite cum m-a păcălit Vrăjitorul! Ăsta-i Duh? O stârpitură! Bine că nu i-am găsit lampa!

- S-o luăm cu binişorul, spuse Mihai împăciuitor. De fapt, ce poţi face? Poţi să ne aduci ceva de mâncare? şi trase cu ochiul către Radu.

- Bineînţeles, sări Duhul bucuros.

Radu nu mai răbdă.

- Două sandwich-uri cu ton, salată şi maioneză. Două şniţele cu cartofi prăjiţi, căpşuni, două felii de tort, sucuri şi, uitându-se la Aladin care-l privea uimit, tu ce-ai dori?

- Nişte pilaf, ceru Aladin.

- Ai auzit! Executarea! se răţoi Mihai.

Duhul dispăru şi nu după mult timp apăru cu o cutie.

- Ce-i asta? se miră Radu.

- Pizza, zise Duhul, pizza cu ciuperci...

- Asta-i culmea, izbucni Radu, dar am cerut altceva!

- Numai asta am găsit, acum repede, se scuză Duhul.

- Da' pentru asta n-aveam nevoie de-un Duh, se enervează Mihai. Chiar nu ştii să faci nimic?

Duhul Inelului îl privi speriat.

- Pot găsi lampa pe care o căutaţi...

- Lampa fermecată! exclamă Aladin.

- Aaa..., lampa, se dumireşte Radu. Hai, fă-ne rost de lampa fermecată că aici văd o sumedenie de lămpi.
Duhul se execută şi, sub privirile neîncrezătoare ale celor trei, începu să scuture lămpile, una după alta, până auzi un strigăt.
- Au, ce faci acolo? Lampa se lustruieşte nu se scutură, ca să pot ieşi!
Aladin smulse lampa din mâinile Duhului. Acesta se făcu mic mormăind:
- Eu plec... Două Duhuri într-o singură peşteră e prea mult... şi dispăru.
Aladin căută din ochi.
- Îmi trebuie o cârpă curată...
- Uite o batistă, se oferi Radu.
Aladin frecă lampa cu batista şi din aceasta, printre nori de fum, răsări Duhul Lămpii.
- Poruncă, stăpâne, zise Duhul uitându-se spre Aladin.
- Scoate-ne de aici, dar mai întâi, ia-l pe Vrăjitorul cel Rău şi du-l cât mai departe, porunci Aladin.
- S-a făcut! zise Duhul şi dispăru.
- În ceea ce ne priveşte, poţi să ne laşi aici, că avem cu ce pleca. Mai ales că vreau să mănânc prăpădita aia de pizza. Cât despre tine, Aladin, îţi urăm noroc şi să termini povestea asta cât mai repede, căci, după cum ştim noi, se termină cu bine...
- Plecaţi voi întâi. Vreau să mă asigur că nu sunteţi în primejdie. Duhul Lămpii va veni să mă scoată de-aici, iar eu voi avea grijă să nu pierd lampa asta niciodată...
Radu înşfăcă o traistă pe care o goli şi puse în ea BASMOBILUL şi pizza. Apoi, privindu-l pe Mihai:
- Unde mergem?
- Undeva, într-o poveste liniştită, poate ceva S.F., pe o planetă îndepărtată... Ia caută la "Planete".
Radu începu să enumere:
- Planeta Maimuţelor... nu, că acolo oamenii... Planeta Giganţilor... ne-am săturat de giganţi... Planeta Furtunilor, nici asta... Ia stai că am găsit ceva drăguţ: Planeta Fluturaşilor.
- Acolo mergem! spuse Mihai hotărât şi, sub privirile uimite ale lui Aladin, au dispărut.
A urmat vârtejul.
- Iată-ne pe Planeta Fluturaşilor.
Ăsta nu pare fluturaş, spuse Mihai arătând spre un personaj care-i privea cu interes.

Va urma

Luminiţa Toia

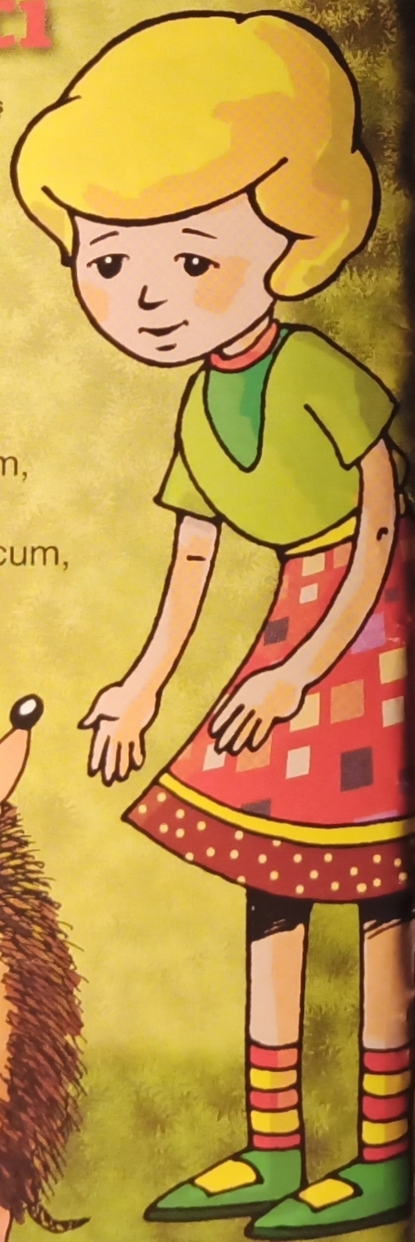

Grădina cu pitici

Poezie trimisă de **Anca Armaş**

In grădina cu pitici,
O fetiță bălăioară
Fuge după un arici
Apărut întâia oară.

Printre al florilor parfum,
Ariciul cel urâcios
Nu vrea să se joace acum,
E-obosit şi somnoros.

Acum fetița curioasă
A zărit un licurici.
Mulțumeşte bucuroasă
Că-i luminează pe pitici.

Şi-n noaptea ce cădea senină
Fetița doarme și zâmbeşte,
Piticii-n vis cântă-n grădină
Chiar şi ariciul, blând, zâmbeşte.

În grădină

Poezie trimisă de **Maria Ungureanu**,
comuna Vidra, județul Vrancea

În grădina cu legume
Se aud adesea glume:

Că **dovleacul** s-a-ngrășat
Pentru că prea a mâncat;

Că **fasolea** se tot urcă
Pe-un arac, ca o năucă;

Loboda s-a înroșit,
Că prea mult a clevetit;

Usturoiul drept se ține
Și nu-i pasă de oricine;

Iar **salata**-mbătrânește,
Că prea mult se opărește

Ceapa-i foarte căutată
La orice mâncare-i luată;

Despre-**ardei** se spun cam multe,
Dar se tem, că e prea iute;

Vânăta a-nvinețit
De la tot ce-a auzit;

Doar **tomatele** roşcate
Cată vorba tot în şoaptă,

Că se coc până târziu,
Toate glumele le ştiu.

Iar **porumbul** înțelept,
Cu mustățile pe piept,

Şade drept şi râde-n barbă-
Ce le-ar zice – dar e-n grabă.

Legenda păpădiei

Îngerul florilor a coborât pe pământ ca să caute printre flori o floare frumoasă şi blândă care să înflorească mereu şi care să bucure privirea oamenilor.

A zărit într-o grădină o frumoasă lalea roşie. S-a apropiat de ea şi a întrebat-o:

-Unde îți place să trăieşti, frumoasă lalea?

-Îmi place să trăiesc în iarba catifelată a unei grădini, în lumina blândă de primăvară, a răspuns laleaua.

Nu era răspunsul pe care îngerul îl aştepta pentru floarea pe care o căuta, dar i-a spus cu blândețe delicatei flori de primăvară:

-Aşa să fie, să înfloreşti primăvara în iarba catifelată a grădinilor.

A plecat să caute mai departe şi privirea i s-a oprit asupra unui trandafir.

-Tu unde vrei să trăieşti, frumos trandafir?

-Eu vreau să trăiesc în grădini îngrijite, în parcuri, pe lângă iscusiți grădinari, pentru că eu pot dărui frumusețea şi culoarea mea numai dacă sunt atent ocrotit.

Nu era nici acesta răspunsul căutat şi îngerul florilor a îndeplinit dorința trandafirului şi a pornit să caute mai departe. În iarba livezii bănuții galbeni de păpădie i-au chemat privirea.

-Tu unde vrei să trăieşti frumoasă păpădie? a întrebat din nou îngerul.

-Eu vreau să trăiesc peste tot acolo unde mă poate vedea toată lumea, să pot creşte fără ajutorul sau grija cuiva, să pot înveseli pe toată lumea, a răspuns păpădia.

Bucuros că a găsit ce căuta a pus cu dragoste mâna pe capul auriu al păpădiei şi a spus:

-Tu eşti floarea ce vei putea înflori peste tot, de primăvara până toamna, fără să ai nevoie de ajutorul sau de grija cuiva, îi vei înveseli pe copii şi vei fi floarea lor.

Trimisă de înv. **Adriana Ştoble**,
loc. Romaneşti, com Blăjel, jud. Sibiu

Ariciul

Poezie trimisă de instit. **Maria-Cristina Pruteanu**,
educatoare Grăd. Nr.1, loc. Piatra-Şoimului, jud. Neamț

E duminică spre seară,
Ariciul a ieşit afară
Necăjit, nevoie mare,
Nu mai are de mâncare.

-Cine-mi dă şi mie-un pic
De porumb, un măr mai mic?
Aş mânca bostanul tot
Că mi-e foame, nu mai pot!

Iată că-l aude-acum,
Din casa de peste drum,
Furnica cea harnică
Pentru vecini darnică.

Ea pe arici l-a invitat,
La masă l-a aşezat
Şi-au petrecut până luni,
Că doar sunt prieteni buni.

Gândește și socotește

La circ

Trimisă de învățător
Veronica Manolache,
Şcoala nr. 114, sector 5, Bucureşti

Circul Mare astăzi are
Dresură de animale.

În programul prezentat
Cinci lei au evoluat.
Au dansat **doi cățeluşi,**
Acrobați au fost **trei urşi.**

Socotiți pe îndelete,
Dragi băieți, iubite fete,
Animalele dresate,
În spectacol prezentate.

Și muntele a plâns...

- Bunicule, bunicule, ce caută toți oamenii aceştia care au năpădit muntele? Au venit încărcați cu tot felul de unelte, sape şi târnăcoape, cu care răscolesc pietrele şi tulbură apa limpede a izvoarelor...

- Ei, copile, caută şi ei ce caută şi asta de multă vreme... Dar mai bine să-ți povestesc cum a început totul. Legenda asta o ştiu de la bunicii mei, care la rândul lor o ştiau de la străbunii străbunilor şi se pierde în negura unor vremuri de care puțini îşi mai aduc aminte...

Iată cum sună povestea, spuse bunicul cu glas blând.

Copilul se aşeză la picioarele bunicului, pregătit să asculte. Era numai ochi şi urechi.

După ce-şi drese glasul, bunicul, privind în zare peste crestele munților ce înconjurau acel sat pierdut de lume, începu să povestească:

Înainte vreme, demult, demult de tot, pe când oamenii nu apăruseră încă pe aceste meleaguri, munții, apele, animalele şi copacii puteau vorbi şi se înțelegeau de minune.

Dar iată că într-o zi, un munte dori să fie mai mare peste toți munții. Atunci se opinti răscolind toată firea, rostogolind stânci şi schimbând albiile pâraielor, se ridică deasupra celorlalți munți. "Eu sunt cel mai mare, tună Muntele şi de acum încolo trebuie să-mi dați cu toții ascultare! Eu sunt Stăpânul Munților!" şi, ca să fie auzit bine, mai rostogoli câteva stânci.

Ceilalți munți s-au supărat foc, căci nu voiau să aibă un stăpân. Şi atunci au început, care mai de care să se scuture şi să se ridice şi cum nu puteau s-o facă aşa la nesfârşit, au început să verse din măruntaiele pământului foc şi piatră topită, doar, doar îşi vor mări crestele...

Dar în lupta lor crâncenă cu înălțimile, au uitat cu totul că pe povârnişurile lor, acolo unde se scurgea acum lava topită,

se aflau păduri nesfârşite în care trăiau sumedenie de păsări şi animale.

Stâncile uriaşe înconjurate de vâlvătăi s-au rostogolit de pe creste şi râuri de foc au început să curgă prin văile înverzite. Izvoarele s-au transformat în aburi fierbinți şi jungla a început să se mistuie în flăcări.

Animalele speriate au încercat să-şi afle scăparea prin fugă, dar urgia le ajungea din urmă şi toate, sau aproape toate, au pierit în marea de flăcări.

Şi lupta aceasta a durat până ce munții au obosit şi, după o vreme, mai că nici nu-şi mai aminteau de la ce au început. Lava topită s-a răcit, stâncile au mai fumegat o vreme şi toți au înțeles că nu vor ajunge niciodată, unul mai grozav ca altul, iar acum dezmeticiți au privit în jurul lor văzând toată nenorocirea pe care o făcuseră; pădurile dispăruseră împreună cu animalele care trăiau în mijlocul lor, izvoarele secaseră şi orice urmă de viață pierise.

Atunci muntele care stârnise toată cearta s-a trezit şi, uitându-se în jurul său, s-a îngrozit. Nu-şi închipuise niciodată că va face atâta dezastru şi părerile de rău erau zadarnice. Nu mai putea întoarce timpul înapoi.

Atunci pentru prima dată Muntele a început să plângă.

Lacrimile uriaşe s-au rostogolit spărgându-se de stânci în mii de stropi strălucitori.

Soarele, care cu greu răzbătea printre norii de cenuşă şi aburii stârniți de apele fierbinți, s-a oprit uimit din drumul său şi a format un curcubeu. Şi lacrimile Muntelui s-au prefăcut în pietre colorate ce s-au rostogolit pe pantele lui.

Şi vremea a trecut. Multă, multă vreme. Povârnişurile munților s-au acoperit din nou de verdeață. Pădurile au crescut , izvoarele au țâşnit dintre stânci. Jungla s-a populat cu tot felul de jivine. Cât despre stânci, acestea n-au mai vorbit niciodată cu animalele, apele şi copacii.

Totul părea uitat. Doar din când în când, crestele munților mai fumegau, amintind de vrajba de odinioară.

Apoi au venit oamenii. A fost de-ajuns să găsească o singură pietricică strălucitoare, că Muntele a început să fie scormonit, săpat şi sfredelit în căutarea pietrelor prețioase. Căci lacrimile Muntelui se transformaseră în diamante, safire, rubine şi smaralde.

Acum răscolesc cu toții pământul şi unii chiar s-au îmbogățit, iar alții caută toată viața lacrimile prețioase, fără să le găsească.

O fi bine, o fi rău, nu ştiu, dar tare îmi este teamă că într-o zi Muntele se va trezi şi se va supăra.

Bunicul, sfârşind povestea, privi din nou în zare, acolo unde Muntele încă mai fumegă.

Luminița Toia

Fructe de pădure

Doamna Mormăilă e foarte supărată. Micul Mormăici s-a îmbolnăvit. A trebuit chiar să-l cheme pe domnul doctor Bursucel, care, după ce l-a consultat pe ursuleț, i-a dat o mulțime de pastile amare și i-a făcut chiar și o injecție.

- Are ceva la stomac, a spus Bursucel. Va trebui să țină regim vreo două săptămâni, după care și-a strâns trusa și-a plecat bodogănind, căci așa bodogănesc bursucii când sunt supărați...

Domnul Mormăilă a dat fuga la farmacie și a cumpărat toate medicamentele pe care i le trecuse doctorul pe rețetă.

- Dar cine e bolnav? se interesă Bufnița care era farmacistă.
- Mormăici, răspunse supărat domnul Mormăilă. Are ceva la stomac. Așa a zis domnul Bursucel.
- Vai, vai, îl compătimește Bufnița. Urează-i sănătate din partea mea!
- Așa o să fac! Și domnul Mormăilă o zbughi spre vizuină cu punga de medicamente în brațe.

Mormăici a făcut tratamentul și de-abia după o săptămână a putut ieși din nou din vizuină ca să ia puțin aer, cu toate că era cam slăbit și din când în când avea și amețeli.

De-abia după o lună de regim și medicamente, a avut voie să alerge în jurul copacului de lângă vizuină.

În tot acest timp, doamna Mormăilă s-a tot gândit de unde oare s-a putut îmbolnăvi Mormăici.

Doamna Mormăilă este o gospodină harnică și foarte curată, spală toate legumele pe care le gătește, iar oalele și tigăile din bucătărie strălucesc de atâta lustru.

Doamna Mormăilă e foarte supărată; de unde s-o fi îmbolnăvit Mormăici? se tot întreabă ea.

Dar într-una din zile, când stătea în pragul vizuinei și-l privea pe Mormăici cum se joacă prin iarbă, apărură iepurașii Țup și Țop, prietenii ursulețului, bucuroși că în sfârșit acesta se înzdrăvenise și putea merge la joacă.

- Hai cu noi în pădure, spuse Țop ridicând urechile.
- Am găsit un nou rug de mure și astea sunt mai mari decât cele pe care le-am mâncat data trecută, adăugă Țup.

Doamna Mormăilă ciuli urechile.

- Deci voi mâncați fructe din pădure? întrebă ea.
- Bineînțeles, dar asta după ce le spălăm în apa de la izvor, răspund iepurașii. Mormăici e cam lacom și nu mai așteaptă să le spele, adăugă unul dintre ei.

Mormăici mormăi cu ciudă: "Pârâcioșilor!", dar apoi se gândi că poate au dreptate iepurașii în privința spălării fructelor și nu mai zise nimic.

Atunci se dumiri doamna Mormăilă de unde i se trăsese boala lui Mormăici.

- Așadar, ai mâncat fructe nespălate..., așa te-am învățat eu? îl dojeni ea. Pentru asta ești pedepsit; trei zile nu te mai uiți la desene animate, ca să te înveți minte, asta dacă nu ți-au ajuns injecția și pastilele, mai adăugă doamna Mormăilă.

De atunci, Mormăici n-a mai mâncat niciodată fructe nespălate și în general nu mai mănâncă înainte să se spele de două ori pe lăbuțe.

Luminița Toia

Numărătoarea

Fiindcă suntem mari de-acuma,
Doamna mea educatoare
A-mpărțit la toți copiii
Câte o numărătoare.

Are bile colorate
Parc-ar fi nişte mărgele,
Sunt pe sârme înşirate
Şi poți socoti cu ele.

Pare simplă pentru mine,
Aşa, pentru prima dată,
Dar dacă mă uit mai bine,
Cred că e mai complicată.

Mişti biluțele pe sârmă,
Le-aranjezi după culoare,
Însă vezi că, pân' la urmă,
E doar o... numărătoare...

Nu sunt eu destul de mare,
Însă cred că-i mai uşor,
În loc de numărătoare,
Să-mi iau un calculator.

Luminița Toia

De ce-s triste?

Poezie trimisă de ed. **Marioara Marinca**,
Grădinița cu Program Normal nr. 17 Baia Mare

- Ciupercuțe într-un picior,
Zice ursul Mor Mor Mor,
De ce stați aşa stinghere?
Uite mure, uite miere!
- Nu vrem miere, nu vrem mure
Noi vrem ploaie în pădure!

Povestea icoanei care a umblat pe mare

(partea II-a)

Vă aduceți aminte, dragi copii, de văduva care a salvat de la distrugere o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului? Ea a dat drumul icoanei pe mare, iar icoana, în loc să se scufunde, a plutit în picioare de parcă mâini nevăzute o sprijineau. Nimeni nu a știut despre ea timp îndelungat. Fiul văduvei, care devenise monah în Muntele Athos, apucase să povestească despre ea, înainte de a muri, monahilor de la Mânăstirea Iviron.

După 170 de ani însă, s-a întâmplat un lucru neobișnuit. Călugării din Mânăstirea Iviron au zărit deasupra mării, în depărtare, ceva ca un stâlp de foc care unea cerul cu pământul. Ei au rămas multă vreme pe malul mării, silindu-se să vadă ce era. Și-au dat seama în cele din urmă că, în dreptul stâlpului de foc, pe mare, plutea o icoană a Maicii Domnului. Au hotărât atunci să aducă icoana în mânăstire; s-au urcat în bărci și au vâslit până acolo. Dar, ce lucru straniu, cu cât li se părea că se apropie de locul acela, cu atât icoana se îndepărta de ei. S-au întors obosiți și întristați pe țărm. Trei zile și trei nopți s-au rugat ei Maicii Domnului să le dăruiască lor icoana. Iată cum le-a împlinit ea rugăciunea.

Trăia pe atunci în mânăstire un monah smerit, pe nume Gavril. El petrecea uneori multă vreme singur rugându-se în sălbăticie, după care revenea în mânăstire printre monahi. Toți îl iubeau și îl prețuiau pentru viața lui îngerească. Într-o noapte i s-a arătat Maica Domnului care i-a spus: "Gavrile, te-am ales pe tine să iei icoana mea din mare pentru că porți numele arhanghelului care mi-a vestit nașterea pruncului meu. Mâine să te duci pe valuri să iei icoana și să o dai fraților din mânăstire, pentru buna lor credință și iubirea ce o au pentru mine."

A doua zi, monahul Gavril mergea pe mare în genunchi, deasupra valurilor. Toți monahii îl priveau de pe țărm, închinându-se și minunându-se de ceea ce se întâmpla. Gavril a luat icoana și a adus-o la mal. În locul unde a așezat icoana a început să izvorască un izvor cu apă dulce și tămăduitoare care există și azi. Timp de câteva zile monahii au înălțat slujbe de mulțumire către Maica Domnului apoi au adus icoana cu mare alai în biserica mânăstirii unde au așezat-o la loc de cinste în Sfântul Altar.

Dis-de-dimineață, un călugăr pregătea biserica pentru slujbă și aprindea lumânări și candele la toate icoanele. Când a intrat în Altar, a văzut că icoana de pe mare nu mai era la locul ei, dispăruse. Tare s-au mai tulburat monahii la gândul că Maica Domnului se supărase poate pe ei. În cele din urmă au găsit icoana deasupra porții mânăstirii. Nimeni nu o pusese

acolo, se mutase ea singură. Au luat-o şi au aşezat-o din nou în altar căci acolo era locul cel mai de cinste. Atunci Maica Domnului i s-a arătat din nou monahului Gavril şi i-a spus:

"Nu mă mai necăjiți, ci lăsați-mă acolo unde m-am aşezat eu, căci nu voi trebuie să mă păziți pe mine, ci eu vreau să vă păzesc pe voi." Atunci toți au înțeles că voia Preacuratei era ca icoana să stea la poarta mânăstirii ca un paznic credincios. Monahii au zidit atunci poarta cea veche şi au construit una mai mare, iar icoana au aşezat-o într-un paraclis special construit chiar la intrare. Din aceasta cauză au numit-o Maica Domnului "Portărița" şi aşa i-a rămas numele după sute şi sute de ani. Este icoana cea mai prețuită şi iubită din Muntele Athos şi an de an vin să i se închine nenumărați pelerini.

Pentru a se proteja pictura, icoana a fost îmbrăcată într-o ferecătură de argint şi este împodobită cu coliere, lănțişoare, medalii, monede vechi, toate fiind daruri aduse de credincioşi. De când se află în mânăstire, "Portărița" a făcut multe, multe minuni, din care vă vom povesti şi vouă, dragi copii, în numerele viitoare ale revistei.

Repovestit de
Cristina Manea

Învață o rugăciune!

ÎNGERAȘUL MEU

Îngeraşule divin,
De la tine oare vin
Gândurile mari, curate
Şi faptele cugetate?

Ştiu de ”bun” şi „bunătate”,
De-„adevăr” şi de „dreptate”,
De „iubire”, de „blândețe” -
Cele mai bune povețe!

Tu oriunde eşti cu mine
Şi mă-ndemni numai de bine.
Pentru ce mă-nveți să fac
Eu îți mulțumesc cu drag.

Trimisă de educ. Floarea Nina Botezatu,
sat Olteanca, com. Segarcea Vale,
jud Teleorman